

A close-up portrait of a woman's face, focusing on her mouth and chin. She has bright red lipstick on her lips. Two vertical streaks of red paint or lipstick run down her chin. The text is overlaid in white, sans-serif font.

spis
rosen-
herzová

jan
segghers

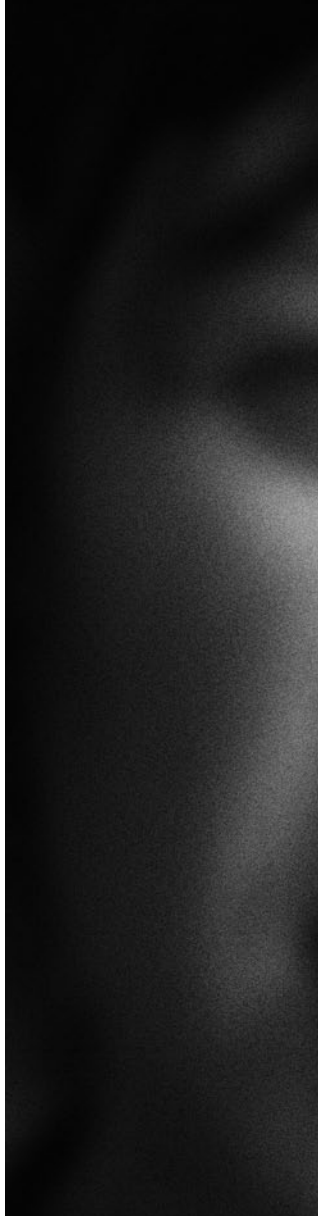
jan
segghers

spis
rosen-
herzová

Jan Seghers

Die Akte Rosenherz

Copyright © Rowohlt Verlag GmbH,

Reinbek bei Hamburg, 2010

Translation © Iva Kratochvílová, 2011

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2011

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-593-1 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7294-594-8 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7294-595-5 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7294-596-2 (Formát MobiPocket)

V noci z 26. na 27. ledna 1966 byla ve svém bytě ve Frankfurtu nad Mohanem zavražděna prostitutka Helga Maturová. Vyšetřovací spisy k tomuto případu byly východiskem pro tento román. Přesto jsou všechny postavy a události zcela vymyšlené.

Možná to není ten svět, ale s jednou dvěma
drobnými změnami by to mohl být on.

THOMAS PYNCHON

Když jsem se narodil
Když dny byly štěstím
Když život utekl
Když ke mně přišla smrt

► Pro Ingrid Kolbovou
a Hermanna Petera Piwitta

Když jsem tehdy přišel na místo činu a uviděl, co se stalo, poprvé jsem zalitoval, že jsem se stal policistou. Nikdo z těch, kdo tenkrát byli v Kirchnerově ulici, na ten pohled nikdy nezapomene. Někteří ostržilení kolegové mi vykládali, že se ještě po letech budili v noci ze spaní a měli před očima obraz té mrtvé. Bylo to večer jednoho horkého dne začátkem srpna 1966, když nás zavolali do domu v centru Frankfurtu. V bytě ve třetím patře se našla mrtvá žena. Ukázalo se, že jde o Karin Niebergallovou, ve skutečnosti se ale jmenovala Karin Rosenherzová. Trup a krk měla posetý bodnými ranami. Zjevně došlo k zápasu. Všude po bytě jsme našli stopy krve, na tapetách, na kobercích, v posteli, na oblečení. Karin Rosenherzová byla, jak se tenkrát říkalo, dámička známá po celém městě. A samozřejmě se do nás okamžitě všichni pustili. Vzpomínali na vraždu Rosemarie Nitribittové, k níž došlo o deset let dříve. Podobnost se nedala přehlédnout — mon-dénní vystupování Rosenherzové, její bílý mercedes, nóbl zákazníci. Reportéři přijížděli z celé republiky. Ubytovali se v okolních hotelech, pokoušeli se vypátrat kolegyně, příbuzné a přátele oběti. A stejně jako v případě Nitribittové nám i u Karin Rosenherzové vyčítali, že jsme nevyšetřovali pořádně, že jsme chránili prominenty, kryli podezřelé a odstraňovali materiály. Všechno to obviňování ale bylo nespravedlivé. Ten případ jsme nevyřešili, to je pravda. Ale věřte mi, nikdo se tím netrápí víc než mí kolegové a já sám.

Z novinového interview s frankfurtským vrchním kriminálním radou Herbertem M. u příležitosti jeho odchodu z policejní služby v únoru 1992

část
první

Dlouhou dobu chodívala pozdě spát. Někdy, když byla v noci konečně sama, si lehla a říkala si: Musím usnout. Pak si vzala knížku, přečetla jednu dvě stránky, dokud se jí nezatoulaly myšlenky a právě přečtené se nesmíchalo s událostmi, které sama prožila — včera, před pár týdny nebo v dětství. Potom se stávala nešťastnou cizoložnicí ze svého románu, malým chlapcem čekajícím na polibek od maminky nebo pasažérkou na lodi, před jejímiž pohledy kloužou říční břehy jako široké, odvíjející se pásy.

Toho dne byla středa 3. srpna roku 1966. Když se Karin Niebergallová kolem poledne pomalu probouzela, do obličeje jí mezerou mezi závěsy svítilo slunce a ji napadlo, že je něco jinak. Měla nejasný pocit, že spolu s touto nocí musí za sebou nechat i svůj starý život. Ještě byla příliš malátná, než aby se rozhodla, jestli se jí ta myšlenka zamlouvá, nebo jestli jí má honem zavrhnout. Podívala se na hodinky, zavřela znovu oči a obrátila se na druhý bok.

Teprve když uslyšela, jak mladík ze sousedního domu parkuje na chodníku skútr, vstala, pořádně se protáhla, přešla k příborníku a pustila rádio. Zatímco si v koupelně čistila zuby, slyšela, jak Cliff Richard zpívá, že *rudé rty se mají líbat*.

Její poslední zákazník odešel kolem třetí, vzápětí ale stál znovu celý zadýchaný ve tmavé chodbě před jejím bytem a prosil ji, aby s ním šla dolů a odemkla mu domovní dveře. Jeho jméno si už nepamatovala. Přestože v noci otevřela okno, ještě stále to tu páchlo kouřem z jeho doutníku.

Když roztáhla závěsy a vyhlédla na ulici se zelenými korunami stromů, pestrým hemžením chodců a výlohami zářícími v prudkém slunci, bylo jí, jako by právě zahlédla svou budoucnost. Mimoděk se usmála představě, že bude možná brzy patřit k těm ženám dole, které se loudají městem zavěšené do svých manželů a vyzvedávají děti ze školy, aby si společně zašli do zoo, potom na zmrzlinu a večer strávili u televize.

Už občas plánovala, že si otevře třeba nějaký obchůdek, módní butik, papírnictví nebo salon krásy. Bude chodit brzy spát, dvakrát do roka si udělá dovolenou, přibere nějaké to kilo a do postele bude chodit jen s mužem, kterého bude milovat. Ta představa jí připadala lákavá. Lákavá, a trochu nudná.

Rozhlédla se. Na stolku mezi oběma křesly stály skleničky, ze kterých pili v noci. Tu svoji poznala podle stop po rtěnce. Zpola plná láhev whisky stála otevřená vedle. Popelník v noci vysypala, ale nevytřela ho. Na podlaze ležely její kalhotky a válečky stočených perlonových punčoch. Zrzavou paruku odhodila na zem vedle postele těsně předtím, než se jí zavřely oči. Povzdechla si. Všechno to působilo tak bezútěšně.

U zrcadla v předsíni se zastavila. Ještě pořád nahá nafoukla tváře, vystrčila břicho, zašklebila se a vyplázla jazyk na svůj obraz v zrcadle.

Ano, napadlo ji znovu, můj život se musí změnit. Ale vzápětí, jen co se osprchovala, učesala a zavolala do kavárny Kranzler, aby si objednala snídani, na kterou teď čekala, na své předsevzetí zapomněla. Aby si ukrátila čas, vytáhla z lednice lahvičku sektu, nalila si sklenici, naráz ji vypila a hned znovu naplnila. V rádiu hrál Ernst Mosch se svým orchestrem *Kovářskou polku*. Ztlumila zvuk.

Když se ozval zvonek, zmáčkla bzučák, pootevřela vstupní dveře bytu a šla si zpátky do kuchyně zalít kávu. Na schodišti uslyšela blížící se kroky.

„Dej ty věci za dveře,“ zavolala, „zaplatím zítra.“

„Něco pro vás mám,“ odpověděl hlas mladého muže.

Vklouzla do ložnice, přehodila přes sebe kimono a šla ke dveřím.

Poslíček od Kranzlera, který jí dvakrát třikrát týdně kolem poledne nosil snídani, k ní natáhl obě ruce. V jedné držel sáček s obloženými houskami, v druhé modrou obálku.

Karin Niebergallová se na mladíka podívala. Byl oblečený ve firemní uniformě a měl růžové tváře. Pod čepicí se mu ku-drnatily narezle plavé vlasy.

„Děkuji,“ řekla. „Zaplatím zítra.“ A když se mladík neměl k odchodu: „Ještě něco?“

Díval se do země. „Mám vám dát ten dopis. Dole stojí nějaký člověk a čeká. Mám mu říct, jestli přijdete.“

„Jestli přijdu? Jestli přijdu *kam*? A proč nejde nahoru sám, když ode mne něco chce?“

Mladík pokrčil rameny.

Karin Niebergallová si povzdechla, roztrhla obálku a jako první uviděla stomarkovou bankovku. Poté vytáhla tištěnou kartičku a četla: *Philipp Lichtenberg si Vás dovolí s potěšením přivítat na oslavě narozenin v domě svých rodičů dne 3. srpna 1966 v 16 hodin. Prosím o odpověď.*

Zakroutila hlavou. „Ale vždyť to je dneska. Nesmysl! Řekni mu, že tak narychlo si nic domlouvát nemůžu.“

Mladík se na ni nerozhodně podíval, pak přikývl. Otočil se a odcházel, ale zavolala ho zpátky. „Ne, počkej! Máš už něco na dnešní odpoledne?“

„Kdo? Já?“

„Je tu někdo další?“

„Do tří musím být v práci...“

„Chceš mě doprovodit? Máš chuť jet se mnou do Sachsenhausenu na večírek?“

Mladíkovi zahořely tváře. Hledal odpověď na zemi u svých nohou.

Karin Niebergallová mu položila ruku na rameno a přinutila ho, aby se jí podíval do očí. „Člověče, ty máš vážně svaly... Jak se jmenuješ?“

„Hartmut.“

„Dobře, Hartmute. Buď tu ve čtyři, ano? Máš už řidičák?“

Mladík zakroutil hlavou. „Ale řídit umím.“

„Dobrá. Takže... ve čtyři. Domluveno? A řekni tomu mužskému, že tam budu. Ale neprozrad' mu, že přijedeš se mnou.“

Dlouho stála u skříně a přemýšlela, co si obléknout. Nakonec se usmála a sáhla po proužkovaných letních šatech ke

kolenům, jaké nosila Jean Sebergová ve druhé polovině filmu *U konce s dechem*. Karin Niebergallová na ten film poslala svého krejčího a dobře mu zaplatila, aby jí zhotovil přesnou kopii těch šatů. Teď už byly trochu z módy. Pořád ještě sice vypadaly úpravně, se širokým límcem ke krku ale vůbec nebyly svůdné. Přesto mladá žena tušila, že právě tím si zajistí pozornost narozeninových hostí.

Naučila se neustále probouzet zájem o svoji osobu tím, že se chovala jinak, než lidé očekávali. Novými šaty, kalhotami, botami, účesy a parukami měnila svůj vzhled a tím zdánlivě i sebe — jako kabaretní umělkyně, která umí u publika vyvolat iluzi, že před ním nestojí nový kostým, ale nový člověk. Jednou byla pánovitou velitelkou, která z celých armád mužů udělá neznatelným pohybem hlavy bezmocné loutky, pak zase bázlivě vykulila oči a hryzala si ukazováček tak bezmocně, že jen ten nejhrubší hulvát by se udržel a nevzal ji ochrannitelsky kolem ramen.

Vyprávěla historiky o svém původu, které si naprosto odporovaly a které se přesto, když někdo poukázal na nesrovnalosti, pokoušela nějak slepit dohromady. Jednou pocházela z rodiny východopruských statkářů, jindy byla dítě, které uteklo z dětského domova a polonahé a bosé jako v pohádce o hvězdných tolarech se vydalo napříč Evropou hledat své rodiče. Ano, jistě, její otec prý byl židovský baryton, který si jako emigrant vydobyl slávu a bohatství na Broadwayi a až dodnes jí každý měsíc posílá dopis se stovkou dolarů. Jak ale potom mohl být zároveň vysokým důstojníkem německé armády, kterého jednou zabili řeční partyzáni, a jindy zase zmizel v sibiřském lágru? Ale prosím vás, to jste ji neposlouchali dost pozorně! Ten jeden byl její otec, ten druhý otčím, kterého si matka vzala po rozvodu a útěku toho prvního... Copak jste nikdy nic podobného neslyšeli? Žádný rozpor nebyl dost velký, aby ho nedokázala nonšalantně odstranit, žádná lež dost drzá, aby nemohla obratem vypadat jako čistá pravda. Jakmile však někdo stočil řeč na onu matku, začala

Karin Niebergallová odpovídat jednoslabičně a rychle změnila téma hovoru.

Jestli všechny ty příběhy obsahovaly alespoň zrnko pravdy, nebo byly docela vymyšlené či poslátané z magazínů, které tak náruživě hltala, to nikdo nevěděl a zřejmě sotvakdo chtěl vědět. A už vůbec ne muži, kteří ji stále ve velkém počtu obklopovali a kteří u ní hledali ledacos, pravdu však jistě až na posledním místě. A tak pod proměnlivými maskami brzy nikdo nedokázal rozeznat pravou tvář, pokud vůbec kdy jaká existovala — a nejméně snad ona sama.

A když ji někdo z dobrých důvodů považoval za prohnanou mrchu, při příštím setkání se mu mohla jevit jako ztělesnění upřímnosti, jako nezaviněně padlá žena, jež probouzí nevyhnutelnou potřebu pomáhat jí a přivést ji zpět na správnou cestu. Nebo, kdyby se to ukázalo jako bezvýchodné — a nic jiného se přece nedalo očekávat —, alespoň si trochu užít její hanebnosti.

Na schodišti se otevřely dveře bytu, který se nacházel pod jejím. Malý chlapec vystrčil hlavu a s očekáváním na ni hleděl přes brýle. Karin Niebergallová se prudce zastavila.

„Člověče, Timo,“ řekla, „tys mě ale vylekal.“

Chlapec se zasmál. „Že prej,“ řekl. „Ty to jenom děláš. Ty to vždycky jenom děláš.“

„To znamená, že lžu?“ zeptala se s hranou přísností.

„Ne, ale kecáš.“

„Dej si pozor, ty mudrlante! Jestli budeš dál takhle přidrzej, budu si muset promluvit s tvou mámou.“

„Ona pracuje.“

Karin Niebergallová zašátrala v kabelce po bonbónu, žádný ale nenašla. „Bohužel,“ řekla, „dneska pro tebe nic nemám.“

Pokrčil rameny, jako by mu to bylo jedno, zůstal ale stát a dál na ni upřeně zíral.

„Víš co, potom ti koupím nějaké gumové medvídky a dám ti je večer na schody. Dobrý?“

Přikývl. Pak zavřel dveře.

Když Karin Niebergallová vyšla na ulici, zaklonila na okamžik hlavu, aby jí slunce ozářilo obličej. Ve třetím patře vedlejšího domu uviděla studenta umění, stál u okna a díval se na ni dolů. Usmála se a kývla na něho. Pak si nasadila sluneční brýle. Na dotaz policie mladý muž později uvede, že ji naposledy viděl toho dne krátce po šestnácté hodině. On sám brzy nato odešel z domu na nádraží a odjel vlakem do Mannheimu, kde si prohlédl jednu výstavu.

Hartmut stál na druhé straně ulice. Měl na sobě černé boty, oblek, jehož kalhoty měly příliš krátké nohavice, a bílou košili. Vypadal, jako by mu hořela hlava.

Karin Niebergallová se zasmála. „Vypadáš jako mrkev,“ řekla. „Jako mrkev v konfirmačním obleku. To se červenáš pokaždé, když se na tebe podívá nějaká ženská?“

Šli k parkovací garáži policejní centrály, kde měla Karin Niebergallová pronajaté stání.

„To je on,“ řekla, když spolu došli k bílému Mercedesu 220 SE. Hodila mladíkovi klíč od vozu a čekala, až jí otevře dveře na straně spolujezdce.

„Mám... opravdu?“ ptal se Hartmut.

„Nikdy si nesednu za volant, když mě doprovází nějaký muž, ledaže by to byl zákazník. Zapamatuj si to. A kdybychom spolu někdy někam šli, budeš platit. Peníze ti dám, ale platit budeš ty.“

Mladík přikývl, jako by jí rozuměl.

U výjezdu museli počkat, než jim hlídač otevře závoru. Sklonil se a nahlédl do auta. Když poznal majitelku vozu, zasalutoval špičkami prstů ke štítku čepice.

Jeli po Gutleutstraße směrem na Basilejské náměstí. Když přejížděli most Friedensbrücke, všimla si, že mladík zneklidněl.

„Co je?“ zeptala se.

„Za námi jede policejní auto.“

Karin Niebergallová se zasmála. „Žádný strach,“ řekla. „Ti nám nic neudělají. Znají mě a znají můj vůz. Ale mám dojem, že ty nemáš potuchy, co jsem zač, vid’?“

Chlapec zaváhal. Očividně nechtěl říct něco špatně: „Vím, jak se jmenujete.“

„No,“ řekla, „možná. To znamená, že umíš aspoň číst. Vždyť moje jméno je na zvonku. Ale jestli nechceš vědět víc, dobře ti tak.“

„Ale já bych rád něco věděl...“

„Ano?“

„Nemáte žádnýho...?“

„Žádného co? Žádného přítele, žádného snoubence, žádného muže?“

Mladík přikývl.

„Mám snoubence. Ale dva dny se už neukázal. A jestli se brzy neobjeví, konec. Pro dnešek jsi můj snoubenec ty... platí? Mimochodem, jmenuju se Karin. Tak mi nesmí říkat jen tak někdo.“

Hartmut po ní hodil pohledem, pak zase usilovně sledoval silnici.

„Hlavně aby ses do mě nezamíloval,“ řekla Karin Niebergallová. „Jasný?“

„Jasný!“ řekl mladík horlivě.

Za železniční tratí zabočili do aleje Richarda Strausse a dorazili do malé vilové čtvrti, která tu ležela schovaná mezi Městským lesem a velkou výpadovkou, jež před necelými třemi lety, krátce po zavraždění amerického prezidenta v Dallasu, dostala jeho jméno. Zaparkovali na kraji vozovky a zbytek cesty došli pěšky.

„Já to vím,“ řekl najednou Hartmut, když stáli na chodníku před vilou Lichtenbergových.

„Co víš?“

„Vím, co jste zač.“

„Nic nevíš,“ odsekla Karin Niebergallová.

„Ale jo. Jste... Jsi šlapka.“

Vteřinu se na něho beze slova dívala. Rozpřáhla se a dlaní ho uhodila přes tvář.

Potom se do něho zavěsila a zamířila ke vchodu.

Když se Fausto Albanelli 4. srpna 1966 brzy ráno vypravil do práce a procházel kolem bytu své sousedky, na okamžik se zarazil. Dveře byly jen přivřené, ale když zaklepal a zavolal na ni, nikdo se neozval.

„Signora Niebergallová,“ zavolal ještě jednou, už trochu hlasitěji, ale ani teď nedostal žádnou odpověď. Stiskl tlačítko zvonku a lekl se pronikavého zvuku, který se ozval. Zapřemýšlel, jestli má jít prostě dovnitř a podívat se, co se děje, pak mu oči sklouzly na hodinky a viděl, že už má zpoždění. Rychle seběhl ze schodů, otevřel dveře na ulici, a když za necelé dvě minuty dorazil do Frankfurtského dvora, velkého hotelu, kde již přes rok pracoval jako pokojový číšník, už na svoji sousedku zapomněl.

Faustu Albanellimu bylo dvacet a stejně jako dva další mladíci, s nimiž sdílel podkrovní byt v Kirchnerově ulici, pocházel z Pietrabrundy, malé obce v ligurských horách.

Byl to jeho přítel Guido, kdo mu o několik hodin později, když spolu všichni seděli v odpočívárně a obědvali, tu ranní příhodu připomněl.

„Ta tvoje slečna měla otevřené dveře,“ řekl, „třeba na tebe čekala.“

„To není žádná moje slečna,“ odpověděl Fausto, „a nečekala na mě.“

„Ale byls přece už jednou u ní a nechceš o tom mluvit, to je dost podezřelé. Proč o tom vlastně nechceš mluvit?“ zeptal se Dario.

„Protože je větší legrace, když si to sami domýšlíte.“

„Nedávno jsem o tom po telefonu mluvil s Paolou; jí to rozhodně jako legrace nepřipadá.“

Fausto, který zrovna nesl k ústům vidličku s nákladem makaronů, se zarazil uprostřed pohybu: „Tys... mluvil... s Paolou...?“

„No jasně,“ řekl Dario. „Je to i moje kamarádka. Jen ať konečně ví, jakej mizera je její nastávající. Musel jsem jí říct pravdu. Na to přece máme kamarády.“

Fausto a Paola spolu chodili už dva roky. Dívka pocházela ze stejné vesnice jako on, pracovala v mateřské školce v Imperii a žila tak devět set kilometrů od svého milého, na což si on každý večer stěžoval. Den před jeho odjezdem se zasnoubili, pravidelně si od té doby psali a i ve vzácných, protože pokaždé příliš drahých telefonátech si navzájem opakovali, jak moc se jim stýská.

Fausto položil vidličku, pomalu vstal, naklonil se přes stůl a chytil Daria za límec. Teprve když na Guidově tváři uviděl široký úsměv, pochopil, jak kamarádům naletěl. „Hele, víte...“ koktal, „fakt ne.“

„Co ne? Tak co bude? Cos chtěl u signory Niebergallové?“
„Poprosila mě, abych jí pověsil na zeď tři obrázky. Potom mi nabídla hrnek kávy a kus koláče.“

„A ty sis vzal?“

„No, proč ne?“

„Ale Paole jsi o tom samozřejmě nevykládal.“

„Ne, zatraceně, víte přece, jak umí být žárlivá.“

„A to je všechno?“

„Ne. Jednou jsem jí opravil vypínač elektrického holicího strojku a jednou, když jsem ji náhodou potkal ve městě, jsem s ní zašel na kolu. Už jste spokojení?“

„A co malá Mariele?“ zeptal se Guido s pohledem na velké hodiny visící nade dveřmi.

„Co s tím má co dělat Mariele?“

„Určitě čeká, že jí přineseš na pokoj oběd.“

Mariele byla jedenáctiletá holčička z Vestfálska, která příjížděla každý měsíc s prarodiči na pár dní do Frankfurtského dvora. Byla upoutaná na kolečkové křeslo. Hned při prvním pobytu se s Faustem Albanellim skamarádila a od té doby trvala na tom, aby ji obsluhoval výhradně on.

„Sakra,“ řekl Fausto, „úplně jsem na to zapomněl.“ Vstal, odsunul talíř a spěchal ke dveřím. „Ještě že jste mi to připomněli.“

„Není zač,“ řekl Dario. „A uklidíme po tobě nádobí. Na to přece máme kamarády.“

Toho dne končila třem mladým Italům pracovní doba odpodne kolem čtvrté. Zatímco Dario a Guido se před východem z hotelu rychle rozloučili, protože chtěli jít do nádražního kina na western od Sergia Leoneho, Fausto vyrazil přímo domů. Otevřel domovní dveře, bral schody po dvou, ale hned na prvním odpočívadle se zastavil a seběhl zase dolů, aby se podíval, jestli mu nepřišla pošta od snoubenky. Trochu zklamanež zavřel prázdnou schránku a znovu se vydal nahoru; v duchu už formuloval pár žertovných napomenutí Paole, která ale hned zmírní početnými přísahami lásky.

Když ve třetím patře procházel kolem bytu Karin Niebergallové, viděl, že dveře jsou pořád ještě otevřené. Jeho ranní zneklidnění se nyní změnilo v jistotu, že tu určitě bude něco v nepořádku. Opět zaklepal, opět zavolal sousedčino jméno, opět se nikdo neozval.

Uvnitř v bytě byla tma. Špičkou nohy pootevřel dveře trochu víc, udělal krok dovnitř a zmáčkl vypínač v předsíni.

Nic. Stále byla tma. Ztlumil hlas do šepotu: „Signoro Niebergallová, jste doma? Jste v pořádku?“

Jako by měl strach, že by mohl svým hlasem ještě přivolat neštěstí, které se tu možná odehrálo.

„Máte pokažené světlo? Mám se na to podívat?“

Šel ještě o metr dál, potom zahlédl skvrnu na stěně. Okamžitě si byl jistý, že to je krev. I na podlaze byly vidět tmavé skvrny. Fausto Albanelli zavřel oči a s bušícím srdcem couval ke dveřím bytu.

Zrovna chtěl vyjít na chodbu, když zaslechl zvuk kroků. Zůstal stát se zatajeným dechem. Někdo šel nahoru po

schodech, cvakl klíč, v některém z nižších poschodí se otevřely a hned zase zavřely dveře.

Potom už bylo ticho.

Mladík spěšně vyklouzl z bytu Karin Niebergallové, co nejdříve vyběhl do podkroví a vyhnul se přitom vrzavému poslednímu schodu. Když konečně seděl ve svém pokoji, s ulehčením si oddychl a přemýšlel, co má dělat.

Rozhodně nepůjde na policii. Přestože sám ještě neměl s německými policisty žádné zkušenosti, často slýchal, že se k „Makarónům“ chovají špatně. Navíc musel myslet na varování své kmotry Faustiny, legendární urostlé ženy, o níž se povídalo, že vykonala skutečné zázraky jako partyzáнка v boji proti Němcům. Vykládalo se, že ještě v posledních dnech války zlikvidovala německého důstojníka, který se k ní choval nevhodně. Nejprve ho opila a potom si mu sedla na hlavu a zůstala sedět tak dlouho, dokud sebou hubený zhýralec nepřestal škubat a potom i dýchat.

Byla to jedna z historek, jaké se vykládaly na všech vesnických a rodinných slavnostech a pokaždé se ještě trochu přibarvily, dokud výrostci, kteří ještě nedávno natahovali uši, nakonec neobrátili oči v sloup a nepráskli do bot.

Že půjde do Frankfurtu, prozradil tetě až den před odjezdem. Nikdy nezapomene na Faustininu tirádu o povaze Němců a na to, jak jí musel svatosvatě přísahat, že si na ně bude dávat pozor. Ti „crucchi“, kázala mu se zdviženým ukazovákem, jsou stejně vychytralí jako nekulturní, neumějí vařit, neumějí žít, jednou jsou podlézaví jako spráskaní psi a hned nato by člověku bez mrknutí oka prokousli hrdlo. Ano, v tomhle prý musí souhlasit s tím tlustým Churchillem: Němce máte buď u nohou, nebo na krku. On, Fausto, ať jim kouká jít z cesty, hlavně pokud mají uniformu nebo to jsou úředníci, ať se nespustí s žádnou Němkou, ať dává pozor, aby jedl dost těstovin, po těžkém jídle neodmítl Amaro, ctil svou matku a nezapomínal na svou babičku. Potom si ho přitiskla na hrud', zamáčkla slzičku a bez dalšího slova odešla.

Co by ale měl udělat, když je italským hotelovým číšníkem ve Frankfurtu a za otevřenými dveřmi bytu německé sousedky objeví krvavou skvrnu, to mu Faustina neřekla.

Nepůjde zpět, aby lépe zkontroloval byt Karin Niebergallové, ani nevzbouří nikoho ze sousedů, nezavolá lékaře a už vůbec ne policii. Počká prostě, dokud nepřijdou z kina kamarádi, a pak se s nimi poradí.

Jenže každou minutou, kterou nechával nečinně uplynout, se zvyšovala jeho nervozita. A přestože měl čisté svědomí, pocit sebeobviňování stále narůstal. Když tak čekal na Daria a Guida, zdálo se mu, že se čas vleče hlemýždím tempem. Nutil se nedívat příliš často na hodinky, nakonec to však vždycky znovu udělal a zklamaně zjistil, že od posledního pohledu uplynuly sotva dvě minuty.

Aby se rozptýlil, začal Fausto Albanelli psát zamýšlený dopis snoubence. Třikrát začal, třikrát list roztrhal, nakonec toho nechal a pustil se místo toho do mytí té trochy nádobí, která stála od snídaně ve dřezu. Když si pustil rádio, nedokázal se soustředit na hudbu ani na zprávy. Nakonec šel do koupelny, svlékl se a lehl si do vany.

Zkoušel myslet na Paolu, zkoušel myslet na rodiče a zkoušel myslet i na Mariele, ale myšlenky mu pořád odlétaly k té skvrně na zdi u Karin Niebergallové.

Nakonec dospěl k rozhodnutí, které se mu zdálo stejně hrozné jako nevyhnutelné. Nebude čekat, až skončí film, který sledují Guido a Dario. Zajde do kina a vyžádá si, aby mu kamarády zavolali.

V pokladně seděl nad novinami starší muž a kouřil. Ani nevzhlédl, když se před ním objevil Fausto a opatrně zaklepal na okénko.

„Film už běží,“ řekl pokladník, aniž vytáhl z úst cigaretu. „Další představení je v devět.“

„Já vím,“ řekl mladík, „ale mám uvnitř kamarády. Musíte jím říct, aby šli ven.“

Starý muž pomalu otočil stránku novin. „Vůbec nic nemusím. Musím umřít,“ řekl.

„Poslouchejte, je to důležité! Někdo doopravdy umřel, je to smrták.“

Pokladní zafuněl. Nechal uplynout několik nekonečných vteřin, potom pečlivě zamáčkl cigaretu. Konečně se na Fausta podíval. „Pendrek to je. To bych se nalítal, kdybych měl vyrušovat pokaždý, když někdo umře.“

Fausto Albanelli konečně pochopil. Sáhł pro peněženku, vytáhl dvoumarkovku a strčil ji do okénka.

Starý chvíli vrtěl hlavou, jako by se rozhodoval, jak má na tuhle novou opovážlivost zareagovat, potom však minci rychlým pohybem shrábl a obřadně se zvedl ze židle. Když vyšel z pokladny, mávl na chlapce, aby šel za ním. Zatímco Fausto nadsakoval netrpělivostí, pokladní se před ním těžkými kroky šoural ke strmému schodišti vedoucímu k promítacímu sálu. Každé dva tři kroky se zastavoval, aby popadl dech.

Když došli ke dveřím, otočil se k Faustovi, podíval se na něho vlhkýma očima a začal se pochechtávat: „Taková pito-most,“ řekl, „prej smrták. Kdo to kdy slyšel. Jména?“

„Dario a Guido.“

„Cože?“

„Dario a Guido,“ opakoval Fausto. „Tak se jmenují moji kamarádi.“

Pokladní na něho zazíral s otevřenými ústy, pak znovu zavrtěl hlavou. „Taliáni!“ řekl. „Neuvěřitelný. Vyruším při představení kvůli dvěma Talošům.“

Ani ne za půl hodiny už stáli tři kamarádi, každý hořící svíčku v ruce, na schodišti domu Kirchnerova 2 před temným bytem Karin Niebergallové. Nerozhodně se po sobě dívali, až Fausto krátce kývl a vešel dovnitř.

Zatímco jeho přátelé čekali v předsíni, otevřel dveře, o kterých věděl, že za nimi má sousedka obývací pokoj, krátce se rozhlédl, nic nápadného však neobjevil.

„Nic,“ řekl šeptem a přešel k další místnosti.

Sotva vešel dovnitř, šlápl pravou nohou na něco měkkého. Dřepł si, posvítıl svíčkou na podlahu a uviděl cosi, co vypadalo jako chomáč vlasů. Poznal, že je to paruka. Kousek od ní ležela láhev od vína, které se vylilo na koberec.

Obrátil se na kamarády, kteří stáli za ním ve dveřích.

„Myslím, že to bude tady,“ řekl stísněným hlasem.

Dario a Guido přišli blíž. Všichni tři stáli těsně vedle sebe a zdvíhali svíčky do výšky. Na podlaze ležely povytahované zásuvky, rozházené papíry a kusy oblečení.

Téměř současně uviděli ve slabém mihotavém světle ženské nohy, vyčnívající mezi postelí a křeslem.

Fausto se nadechl a udělal pár kroků, až stál vedle zvalené postele s nebesy.

„O dio,“ řekl, když na podlaze uviděl zkroucené tělo Karin Niebergallové.

Dario udělal krok dopředu, ale ve stejném okamžiku se Fausto otočil a rozpřáhl ruce. Byl bledý. „Bože můj, ne,“ zajíkl se. „Zůstaňte, kde jste. Tohle... to určitě nechcete vidět.“

Pořádkovým policistům Ernstu Wendtlandovi a Rüdigeru Heinemannovi začal večer klidně. Zrovna se vrátili z výjezdu, při kterém zjišťovali osobní údaje neplatičky v restauraci. Stará paní si v kavárně vypila skleničku sektu, ale potom zjistila, že si nevezala peníze, což jí bylo, jak vypověděla, natolik trapné, že se pokusila utéct zadním východem, kde ji ale zastavila číšnice. Když oba policisté dorazili, dáma se rozplývala v slzách, neustále přiznávala svou hloupost a opakovaně tvrdila, že se jí něco takového nikdy předtím nestalo. Ochotně se legitimovala, ale úpěnlivě prosila, aby o té příhodě neříkali její dceři. Když paní slíbila, že účet hned druhý den dopoledne vyrovná, byl majitel kavárny ochotný stáhnout oznámení.

„Hlad?“ zeptal se Rüdiger Heinemann, když zase seděl vedle kolegy v hlídkovém voze, „brouku“ vw.

Ernst Wendtland přikývl.

„Hovězí párek?“

Další kývnutí.

„Gref-Völsing?“

„Gref-Völsing!“

Byl to dialog, který se musel při jejich společné noční službě dostavit stejně nevyhnutelně jako večerní apetýt. Přestože se prodejna řeznické firmy Gref-Völsing nacházela na Hanavské silnici, a tedy mimo jejich revír, pravidelně si dovozovali toto drobné porušení služebních předpisů, protože prokazatelně nikde se nedostaly lepší frankfurtské párky. A kdyby je při tom někdo viděl, mohli by tvrdit, že sem sledovali řidiče, který se choval podezřele.

Odstavili auto do parkovacího pruhu vedle vozovky, nechal otevřené dveře spolujezdce a vešli do obchodu.

Prodavačka v šatové zástěře si povzdechla. „Vždycky na poslední chvíli, páni policajti. Už uklízím.“ Ukázala na velké hodiny nad vstupními dveřmi; bylo za sedm minut šest.

„Bude to rychlovka,“ odpověděl Wendtland. „Hned zas vypadneme.“

„Jako vždycky?“

Policisté přikývli. Žena položila na pult dva papírové tácky, naložila na ně po housce a vylovila z horké vody dva párky.

„Hořčici si nandejte sami,“ řekla. „Já jdu zase dozadu.“

Hlášení přišlo vysílačkou v 17.56. „Osoba ženského pohlaví bez známek života v Kirchnerově číslo 2, třetí poschodí, byt označený Niebergallová. Pravděpodobně vnější násilí. Ihned prověřit.“

Rüdiger Heinemann pustil párek, rozběhl se k autu a přijal hlášení. Teď mával na kolegu, který také vyběhl z řeznictví a skočil za volant.

„Kirchnerova 2,“ řekl Heinemann.

„Víš, co se stalo?“ zeptal se Wendtland, který už otočil vůz a se zapnutou sirénou uháněl směrem do centra.

„Jo: osoba bez známek života, pravděpodobně...“

„Ne,“ přerušil ho kolega, „to nemyslím. Právě jsme utekli a zapomněli jsme zaplatit.“

Za necelých deset minut dorazili do Kirchnerovy ulice. Před bytem ve třetím patře na ně čekal muž. Na schodišti do podkroví seděli tři mladíci.

Muž na oba policisty kývl: „Je mrtvá. Nejspíš pobodaná. Vypadá to, že ostrým předmětem...“

„Co to má být? Co jste zač?“ vyjel na něho Wendtland.

Muž zdvihl obočí a chvíli počkal, než s úsměvem odpověděl: „Jmenuji se Gerlach, jsem lékař. Mám ordinaci tady v přízemí. Tihle tři mladí pánové mě asi před půlhodinou informovali, že paní Niebergallová leží v krvi na podlaze. Podíval jsem se tam a konstatoval smrt.“

„Vy jste ji našli?“ zeptal se Wendtland směrem ke kamarádům.

Přikývli.

„Tak tu zůstaňte sedět a nehněte se z místa. My půjdeme dovnitř a podíváme se na to.“

„Vezměte si tohle,“ řekl dr. Gerlach a podal policistům velkou baterku. „V celém bytě zřejmě vypadla elektřina. A...“

„Copak?“ zeptal se Rüdiger Heinemann.

„No,“ řekl lékař, „já jsem zvyklý na ledacos, ale na to, co vás tam čeká, není hezký pohled. Chtěl jsem vás jenom varovat. Leží v ložnici, druhé dveře napravo.“

Heinemann naprázdno polkl. Potom kývl na lékaře a vyšel do bytu jako první. Když ho chtěl Wendtland následovat, doktor Gerlach ho zadržel. „Myslím, že už po tom bytě šmajdalo až moc lidí. Vaši kolegové od kriminálky budou rádi, když se nezničí ještě víc stop.“

Chvilku to vypadalo, jako by chtěl Ernst Wendtland lékaři za to poučování vynadat, potom ale sklopil oči, vděčný, že se může vyhnout pohledu na mrtvolu.

Netrvalo to ani minutu a Rüdiger Heinemann byl zpátky. Z obličeje se mu ztratila všechna barva. Rty se mu chvěly. Vypadal, že se každou chvíli pozvrací.

Opřel se na schodišti o zeď a přes klesající víčka pohlédl na kolegu.

„Zavolej kriminálku,“ vyrazil těžce. „Celý manšaft.“

Potom sklouzl po stěně a zůstal sedět na dřevěné podlaze. Třásl se po celém těle.

Státní zástupce Traugott Köhler seděl v obývacím pokoji u jídelního stolu a jedl večeři. Skládala se z krajíčku černého chleba a misky salátu z červené řepy, který si připravil minulý večer. K tomu pil podle receptu své devadesátileté babičky sklenici červeného vína rozšlehaného s hroznovým cukrem a syrovým vajíčkem. Traugott Köhler měl něco přes třicet, byl trénovaný a k jeho lítosti mu už šedivěly vlasy, které nosil po vzoru amerických vojáků sestřižené na ježka. Považovali ho za ostrého profesionála a nejbližší kolegové mu říkali Terry, což se mu hodně líbilo — nejen kvůli jeho nadšení pro všechno

americké, ale i proto, že ta přezdívka odkazovala na psí rasu, se kterou se v hloubi duše cítil vnitřně spřízněný. Terry Köhler měl jasnou představu o tom, jak má probíhat jeho pracovní i soukromý život. Už po čtyři generace z jeho rodiny pocházeli nadaní právníci, také on dokončil studium jako nejlepší z ročníku a v odborném právnickém tisku uveřejnil několik článků, které vzbudily rozruch. Přesto byl nespokojený. Chtěl víc než jenom pozornost odborných kruhů, chtěl víc než jen úspěch ve svém povolání.

Terry Köhler miloval operu. Rád chodil na vernisáže výstav, navštěvoval baletní představení a musel vidět každou novou činoherní inscenaci. Miloval hlavně aplaus po představení, jiskření blesků na premiérových oslavách. Neuměl malovat, nehrál na žádný nástroj a jeho pokusy o zpěv vyznívaly žalostně. Byl to skrz naskrz neumělecký člověk. Ale miloval umělce. Miloval je, někdy jimi pohrdal, ale hlavně jim záviděl. Když je oslavovali, fotografovali a dělali s nimi rozhovory, přál si, aby sám byl umělcem. Být slavný, to pro něho bylo ztělesněné štěstí.

Terry Köhler nebyl ženatý a ještě nějaký čas chtěl v tomto stavu setrvat. Spokojoval se s občasnými známostmi, které hleděl vždycky závčas ukončit. Okamžik, kdy si nějakou ženu vezme a založí s ní rodinu, si nenechá diktovat ani náhodou, ani konvencemi.

Nad psacím stolem měl pověšenou fotografii Johna F. Kennedyho.

Stejně jako každý čtvrtek i dnes Terry Köhler skončil s prací dřív, aby se mohl podívat v televizi na staré grotesky se Stanem Laurelem a Oliverem Hardym, potom si odbýt každodenní cvičení, osprchovat se a pak si ještě projít pár spisů. Tím víc ho otrávil, když zrovna v tu chvíli zazvonil telefon.

Na druhém konci se ohlásil kriminální ředitel Gerling. Státní zástupce se s ním znal už několik let, udržovali kontakty nejen služební, ale jednou týdně proti sobě hrávali tenis v 1. TC Eschersheim.

„Terry, nechej stát jídlo, vypni bednu a koukej se sem dostat co nejdřív. Někdo zabil Niebergallovou. Musíme...“

„Myslíš *tu* Niebergallovou?“

„Jo. Vypadá to tu jako na jatkách. Nejspíš ji zapíchl v té její posteli s nebesy. Musíme okamžitě dát dohromady nějaký plán; za chvíli to tu bude samej reportér. Víš, co nás teď čeká.“

Terry Köhler se usmál. Jeho mrzutost se rázem rozplynula. Věděl, co teď čeká hlavně jeho samotného. A naplňovalo ho to spokojeností. Právě na tohle čekal: na svůj první opravdu senzační případ.

Bude muset pracovat ještě víc než doposud. Budou ho fotografovat a dělat s ním rozhovory. A když všechno půjde dobře, jeho kariéra poskočí o pěkný kousek dopředu. Od vraždy Rosemarie Nitribittové už uplynulo devět let, ale všichni pracovníci policie i justice si na ni ještě dobře pamatovali. A tisk se teď postará, aby si veřejnost znovu vzpomněla na každý detail. I když v případě Nitribittové nebyl nikdy nikdo odsouzený, i když hlavního podezřelého museli nechat běžet — ze smrti Rosemarie Nitribittové se stala legenda, ze které všichni, kdo se tím případem tenkrát zabývali, dodnes žili. A vražda Karin Niebergallové měla potenciál stát se druhým případem Nitribittová. Případem, který může státního zástupce, pokud neudělá žádnou hrubou chybu, provázet až do konce jeho kariéry a ještě déle. A on má to štěstí, že jsou prázdniny, spousta kolegů je na dovolené a on, Terry Köhler, bude v pravý čas na pravém místě.

Osobně se s Karin Niebergallovou nikdy nesetkal, věděl však o pověsti, kterou měla mezi zasvěcenými. A postará se o to, aby teď, když je mrtvá, tato pověst ještě nesmírně vzrostla. Brzy nebude nikdo, kdo by neznal její jméno. Všechno bude záviset na tom, jak šikovně bude řídit vyšetřování. A na tom, aby se případ nevyřešil moc brzo. Hlavně aby pachatelem nebyl jen pomatený nápadník, který ji zabil v hádce a za dva dny se nechá chytit. Jen aby to nebylo jako u devadesáti

pět procent všech zabití jenom nudné zakončení napjatého vztahu. Čím větší hádanka, tím víc vybičuje zvědavost veřejnosti. Čím temnější zločin, tím jasnější světlo bude dopadat na něho. Už si představoval ty palcové titulky: „Smrt na lůžku s nebesy: smutný konec nejrafinovanější německé kurtizány. Exkluzivní rozhovor se státním zástupcem Traugottom ‚Terry‘ Köhlerem“.

Smečka reportérů se vrhne na život i smrt Karin Niebergallové, aby je přdestřela čtenářům. Vyčenicahají její rodinu i přátele, budou uveřejňovat fotografie a spekulovat o možných motivech a pachatelích. A Terry Köhler se postará, aby pokaždé uváděli jeho jméno. To on bude vydávat nebo zdržovat informace. To on bude ucpávat lačné mordy nebo je nechá ještě dychtivěji chňapat po kořisti.

Když státního zástupce brzy po devatenácté hodině dorazil na místo činu, ve starém domě na Kirchnerově ulici to vypadalo jako v úle. Vchod byl hlídáný. Nikdo nepovoláný nesměl dovnitř. Přesto se tu hemžila spousta mužů — někteří v uniformách, většina v civilu — a pobíhali nahoru dolů po schodech, což se Terrymu Köhlerovi vůbec nelíbilo.

Prorazil si cestu do třetího patra a přikázal policistovi, který tam hlídal, aby mu na schodiště zavolal kriminálního ředitele Gerlinga. „Prima,“ řekl Gerling, jakmile se objevil ve dveřích, „je na čase, abys tu udělal pořádek.“

„Na to se můžeš spolehnout. Kolik je uvnitř lidí?“

„Až moc. Ale samí hrozně důležití.“

„Kdo?“

„Pět z oddělení vražd, pět z technického, soudního lékařství v osobě profesora Fassbindera s asistentkou. A... PP.“

Köhler se zatvářil překvapeně: „Policejní prezident? Děláš si srandu?“

„Vůbec ne. Ta věc je už teď příšerně sledovaná. Všichni jsou z toho celí podělaní. Umíš si představit, co se bude dít, jestli...“